

İlk Yazdığım Şiir

– Vedatdünder8 · 24 Ekim 2018

İlk yazdığım şiirin rengi gök yüzlü bir kadındı
İçinde sis,yağmur,okyanus hepsi vardı.

Geride bıraktığımız bütün çığlıklar işte bu şiirle başladı
Makas değiştiren trenler gibiydik fakat nereye gittiğimizi bilmiyorduk
Senin her zaman sevmemiş bir halin vardı
Oysa ben kendi kuytumda telaşlarımla birlikte
Umutsuzca aşık olmanın kıvılcımına karışarak
Uzun yalanlarıma inandırıyordum kendimi...

Artık burada böylece bir hayalim gelene kadar bekliyorum
sessizliğimiz sadece öfkemizi dağlıyor
Bilirsin yalnızlıklar sadece göçmen kuşlarının kanatlarında taşınır...

Şimdi kırılğanlığından korkuyorum duygularımın
Saçlarından yapılmış o çiçek hala ben de saklıyorum
İlk yazdığım şiirin sayfa arasında her gün filizlenircesine
İhtimamım böylece yüreğimi onurlandırırken
Ve biliyorum ki çürümüş her çiçek ölü doğmuş bir şiir gibidir...

Oysa sen yokluğa o kadar kolayca karıştın ki
Şimdi burada aşırı bir hasret bıraktım hayatımın son yarısına
Geride bir hayalet gibi artık benim olmayan...

Bir bulutun gölgesine saklanmış diğer bulutun gölgesinde
Biliyorum bekledik gelmez bir yol da yürümeden kaybolduk biz
Arkamızda tek bir toz tanesi dahi kaldırmadan sessizce
Ve bir tutamlık nefes bile solumadan öylece...

Şimdi bu ilk tanıştığımız karanlık sokaktan geçiyorum
Anılarımız silahlı adamlar gibi köşe başlarını tutmuşlar
Hepsi zincire bağlı fakat bir o kadar da yoksul
Günahlarımız bile yarım kalmışcasına öfkeli burada
Belki biraz hüznü,belki biraz gülerek,belki susarak
Gözlerimin bakışları yere düşerken sessizce

İşte ben senin bu sevmemiş halinden yoruldum...

Yeni aşık olmuşum çok iyi hatırlıyorum o zamanlar
Yaşımın daha henüz buluş esintileri olduğu zamanlar
İlk yazdığım şiirin rengi gök yüzlü bir kadındı
İçinde sis,yağmur,okyanus hepsi vardı...

Vedat DÜNDAR